

ФОТО ANASTASIIA SYD

МАРІЯ ЖУРИКОВА

Резил'єнтність – це слово, яке я проживаю здалеку. Я не в Україні, коли створюю ці роботи. Але мої думки – там. Деякі з картин народилися як відгук на БІЛЬ І ОПІР*, які не зникають, навіть коли ти далеко. Інші – про те, що залишається:* ЛЮБОВ, ТУРБОТА, ЗДАТНІСТЬ ПРОДОВЖУВАТИ ЖИТИ

Марія Журикова – українська художниця з Феодосії, яка нині мешкає в місті Хавеа, Іспанія. Освіту здобула у Національній академії образотворчого мистецтва та архітектури в Києві, а також у Політехнічному університеті Валенсії на факультеті образотворчого мистецтва імені Сан-Карлоса.

У 2015 році, після російської окупації Криму, переїхала до Іспанії, де продовжила активну виставкову діяльність у Валенсійській спільноті. Серед її персональних проєктів — Resiliencia *(Centre d'Art L'Estació, Денія, 2025)*, Jardín *(Gudzgallery, Хавеа, 2024)*, Ciudad *(Ibiza Daily Club, Fundació Baleària, Ібіца, 2024; Taller Turia, Els Magazinos, Fundació Baleària, Денія, 2023)*, Lugar de alegría y dolor *(Centre d'Art Taller d'Ivars, Бенісса, 2022)*. У 2023 році художниця взяла участь у Бієнале Валенсії Ciutat Vella Oberta та нині активно співпрацює з Fundación Baleària й бере участь у регіональних конкурсах.

Живопис Журикової балансує між абстрактним і фігуративним, перетворюючись на простір зустрічі тіла, пам'яті й простору. Окрім живопису, художниця працює з керамікою та інсталяціями.

Вона зізнається, що не уявляє свого життя без трьох складових: моря, живопису та бігу – саме вони формують її внутрішню гармонію й стають відправними точками для нових пошуків і творчих відповідей.

Цей цикл виник із внутрішнього бажання не зникнути. Ця виставка – спроба втримати зв'язок. З людьми, які борються. З місцем, яке змінюється. І з собою – такою, коли звичне вже не працює.

У роботах повторюється: боротьба, виснаження, продовження, любов. Тут є місце і для сили, і для втоми. Це про людей, які щодня вибирають жити, боротися і зберігати гідність. Про любов і свободу, які стають найголовнішим у світі. І хоч це – про Україну, я знаю: ця історія зрозуміла кожному, хто бодай раз стояв перед вибором між страхом і надією.

Ці образи народжуються на межі: присутності й відстані, тривоги й довіри, болю й тепла. Вони – про внутрішню стійкість, яка не завжди гучна, але вперта і жива.

Особливим символом для мене є море. Чорне – це частина мого щасливого дитинства, внутрішня основа, яка досі тримає. Середземне – теперішнє, реальне, те, що дозволяє зберігати ясність і бути присутньою. Саме через нього я відчуваю зв'язок із землею, яку я зараз не можу відвідати, але яка присутня всередині мене.

Ця виставка також про перемогу як процес, як здатність жити і творити всупереч. ¬

